

הספד לאיתי להלוויה.

בשפה העברית - ככל שאדם טוב והגון יותר - כך הדיבור עליו נשמע רשמי יותר וכללי.

אנחנו רוצות לספר על ההורה שלנו, על איתי האישי-הפרטי שזכינו שיגדל וילווה אותנו 30 שנה.

לאמא שולי, אלמנה צעירה ל-3 בנות קטנות, זימן הגורל להיפגש עם איתי. היא פגשה אותו על מדרגות התק"מ בתל-אביב, ומיד הרגישה שיש מולה אדם אמיתי וחכם, שמשרה עליה ביטחון. הם החלו להיפגש ובהמשך, מעבר למעלות הרבות שגילתה, הסתבר שגם נולד ביום הולדתו של אבינו צביקי.

איתי נכנס לחיינו לאחר כשנה, ומאז ועד ערב יום ראשון, לא הפסיק להיות עבורנו בכל מה שרק ביקשנו. כשהיינו קטנות הוא התקבל בתוכנו באחת משתי עמדות: עדי בת השש התיישבה על ברכיו ואמצה אותו כאב, כשהוא עדיין מתוסס ונבוך. אנחנו הגדולות קיבלנו אותו במסוגלות רבה מכיוון שזכרנו והתגעגענו לאבינו המת. עם זאת, הייתה בו חוכמת-לב להיכנס לחיינו בזהירות, פעדינות ובהבנה, וכך הצליח לשבות את ליבנו. כשהיינו המשקל שלו, באיזון שלו וביכולת לכת לנו הכול בלי לחנק, ולהיות עבורנו משענת בלי להטוע מאיתנו דבר, הפך להיות עבורנו המעוז והחוק של משפחתנו. זכינו באב שלא דרש סמכות, אלא קיבל אותה מאיתנו כי היה ראוי לכך.

הזוגיות בין אמא לאיתי, נסכה בנו שלוה וביטחון. האהבה הגדולה ביניהם, הקבלה שלהם זה את זו וההנאה שלהם מהשהות זה במחיצתה של זו, היוו עבורנו מודל וגרמו לנו שמחה.

בשנים האחרונות, כשנולדו לנו הילדים, איתי נכנס לתפקוד הסבא באופן טבעי לגמרי. ילדינו ראו בו סבא לכל דבר. איתי היה סבא מדהים ונהנינו לראותו מנסף פאהמורט. לא עבר יום ללא "משימה סבאית" אחת לפחות, שיצרה בינו לבינם קשר עמוק מאוד.

תמיד היינו שמהצד זה נראה ממש פלא - איש שקול ומבוסס, סמל לאיזון ומיוקון, שבחר לחיות במשפחת בנות מוחצנות ורגשיות, במשפחה שבה "לכל פיתרון יש בעיה"... לא פעם שמענו את הביטוי "צלישניק" ואולי אפילו צחקנו על כך בעצמנו.

אבל אנחנו בוחרות להאמין, כי גם אנחנו תרמנו לאיתי משהו שהיה זקוק לו. איתי היה איש רגיש מאוד, שרגישותו הסתתרה תחת מעטה של רציונאליות, מעשיות, וריסון. בביתנו הכול בחוץ: הבעות של אהבה, מצוקה או שמחה, שיתוף בתחושות טובות או רעות נהמון-המון חוס. נראה לנו שהעוצמות הרגשיות שלנו נגעו לליבו שמתחת ל"שריון". איתי שמע מאמא בכל יום ויום כמה היא אוהבת אותנו, נאנחנו קראנו לו בכל שם חיבה אפשרי - מלבד שמו... הוא זכה מאיתנו להרבה חיבוקים (שבדרך כלל נכפו עליו), להמון שיחות שממש לא דיברו על רומו של עולם, אלא יותר על יחסים, ודילמות אישיות לְחלוטין, להמון רגעים של צחוק ושמחה, ובעצם לחיים שיש בהם אינטימיות גדולה. בכל השנים וגם היום אנחנו עסוקות בתהייה עד כמה הכבדנו עליו: בטוח שיש בזה אמת, אבל גם צבענו את ימיו בצבעים חמים ועזים, להם היה זקוק.

איתי, אנחנו רוצות להודות לך היום על שבחרת בנו, לאהוב אותנו. פגשת אותנו, משפחה שבורה וְעצובה וריפאת אותנו. בזכותך ראינו את אמא מתחזקת ומקבלת שוב ביטחון ותחושת משפחה. בזכותך חזר אלינו האמון, שהורה הוא משהו שתמיד נמצא, תמיד מסודר ולעולם לא יאכזב. למדנו ממך שאהבה אינה באה לביטוי רק במילים וחיבוקים, אלא במעשים יום-יומיים ובעזרה נסיוע בכל דבר שצריך. מעולם לא שיקרת, מעולם לא זייפת, תמיד נוהרת בכבודנו, ידעת לשתוק ממשפחה שאין בה שקט, ידעת להתנצל בטבעיות אם חשת שפגעת, מעולם לא ביקשת מאיתנו עבור עצמך דבר, מעולם לא שמענו ממך את המילה "לא" בכל עניין שנוקנו בו לעזרה; הוכמתך ודרך החשיבה שלך סייעו לנו בהתלבטויות הכי מהותיות של חיינו. אף פעם לא דרשת את אהבתנו, אך אהבת אותנו בלי גבול, בדרכך המעשית והשקטה.

אנחנו שואלות זו את זו היום - האם ידעת עד כמה אהבנו אינטימית אותך? נראה כי אפילו את זה לא ביקשת לך. רצינו לומר לך היום - אנחנו אוהבות אותך כל-כך, מעריכות אותך כל-כך. נהנינו איתך בכל יום.

לימור, ענבל ועדי

24.11.2011

לאיתי
איתי היה אחי הגדול!
תמיד היה אחי הגדול. עיני היו נשואות אליו –
כאשר היה נער גבה קומה ויפה תואר,
כאשר היה קצין בצבא ואפילו בן-גוריון היה צריך להרים את עיניו
כדי לענוד לו את דרגת הקצין "כחניך מצטיין".
כאשר היה חבר מסור ודמות מפתח בקיבוץ.

בשלב הזדמנויות חלקנו חוויות דומות: יצאתי להדרכה בשוה"צ כ"ג,
היינו שלושתנו – איתי, יערה ואני מדריכים, אז ראיתי אותו בכל כנס
וסמנר כמי שמסוגל לפצח ולפתור כל בעיה.
שנינו עברנו מקיבוץ לקיבוץ והקמנו משפחות, שוב ראיתי את איתי
כובש את הלבבות, לוקח על עצמו מטלות והופך להיות עמוד התווך
והמשענת לסובבים אותו.
ובשלישית חיינו שנינו את החיים בקיבוץ המשתנה - החכרה לבנות
מחדש את חיינו ומעמדנו. המעבר לא היה קל אבל מאד מאתגר.
איתי ידע להתמודד ולמצוא את מקומו מחדש ונמו תמיד ידע גם
לראות את התמונה כולה ולהדריך את הסובבים אותו.

איתי היה תמיד האח הגדול שלי!
מורה הדרך שלי!

ורדה

29.12.2011

איתי אחינו הגדול, מורה הדרך שלנו!
כאשר נפרדתי מקברך הטרי בסיום השבעה ועשיתי את כל הדרך
אל הצפון הרחוק, הדהדו במוחי פסוקים מהמקורות שכל-כך
מתאימים לך. שוב ושוב הזדמזם הפיוט "מי האיש החפץ חיים,
אוהב ימים לראות טוב.
נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מירמה
סור מרע, עשה טוב בקש שלום ורדפהו".
אכן, ידעת לדבוק בחיים, לראות את הטוב והיפה – על-כך יעידו
הצילומים היפהפיים של נופים ואנשים אותם הנצחת במצלמתך.
במעשיך נתת פירוש אמיתי לפסוק: "עשה טוב, בקש שלום ורדפהו".

איתי!

מתאים היה לך להיות מאותם חכמים שידעו לראות למרחוק, לראות
את החיים בתלת מימד ולהתחלק בתבונה ביכולת זו עם הסובבים
אותך. וכמו שנאמר "דברי חכמים בנחת נשמעים" – כזה היית: טווית
סביב כולנו רשת – רשת שמגינה, מחברת ועוטפת אבל איננה לוחצת,
איננה חונקת ואיננה אוטמת. פעמים רבות כאשר הייתי עומדת
בפני קושי הייתי מנסה לחשוב מה אתה אומר ומה אתה עושה?
וכאשר היינו מדברים היית מאיר זוויות חדשות ומרחיב את התמונה.
דברים רבים לא הספקתי ללמוד ממך אך דרכך בחירה לי ותשמש
לי למצפן.

משפחתנו – משפחת פדן נפרדת היום ממך – איתי - שהיית לנו
עמוד התווך. זהו רגע קשה מאד ומחייב מאד. מי יתן ונוכל למלא את
החלל שנוצר, בהידוק הקשר ושמירת השושלת, לדורות הבאים.
היה שלום!